

kdyby tak neučinil; ani v tom, ani v onom případě nemůže žalovaný tvrditi, že ho žalující banka přiměla k podpisu směnky bázní n e s p r a v e d l i v o u a d ů v o d n o u.

Čís. 2337.

Pokud lze nájemci, chráněnému zákonem ze dne 27. dubna 1922, čís. 130 sb. z. a n. povolití prozatímní opatření k zajištění nájemních práv dle Šu 382 čís. 6 ex. ř.

(Rozh. ze dne 6. března 1923, R I 179/23.)

Dle smlouvy ze dne 28. srpna 1917 příslušelo navrhovatelum v domě odpůrkyně nájemní právo až do 31. října 1927. Ježto odpůrkyně zamýšlela dům zciziti, domáhali se navrhovatelé prozatímního opatření, by odpůrkyni bylo zakázáno dům zciziti, zatížití nebo zastaviti, avšak jenom k účelu zachování nájemních práv navrhovatelů, a aby povolena byla knihovni poznámka tohoto zákazu. Současně žalovali navrhovatelé odpůrkyni na dodržení nájemní smlouvy. Soud první stolice povolil prozatímní opatření, avšak pouze do pravoplatného rozhodnutí sporu o dodržení nájemní smlouvy, r e k u r s n í s o u d povolil k rekursu navrhovatelů prozatímní opatření až do 31. října 1927. D ů v o d y: Stížnost žalující strany čelí pouze proti tomu, že prozatímní opatření povoleno jí bylo jen až do pravoplatného rozhodnutí sporu o dodržení nájemní smlouvy a nikoli až do 31. října 1927, t. j. na dobu trvání nájemních práv, jak v návrhu žádala. V tom směru shledává rekursní soud stížnost odůvodněnou, neboť předloženou smlouvou nájemní ze dne 28. srpna 1917 je dostatečně osvědčeno, že straně žalující přísluší práva nájemní v domě až do 31. října 1927. Tato práva nájemní porušila žalovaná strana tím, že zamýšlí dům prodati, tak, že strana žalující nájemní práva, jež v knize pozemkové nejsou vložena, vzhledem k ustanovení Šu 1120 obč. zák. vůči kupitelům domu nemohla by uplatňovati majíc pouze nárok obligační na náhradu škody vůči pronajímatelce. Účelem povoleného prozatímního opatření bylo chrániti nájemní práva strany žalující ohledně neprodaného posud domu zákazem jeho zcizení, zatížení nebo zastavení. Povaha těchto ohrožených práv nájemních vyžaduje však toho, by ochrana jich poskytnuta byla na celou dobu jich trvání, t. j. až do 31. října 1927, neboť, kdyby omezena byla jen do pravoplatného rozhodnutí sporu, mohla by strana žalovaná po skončení tohoto sporu dům prodati, aniž by vyhradila pro žalující stranu trvání práv nájemních po dobu smluvenou, čímž by ochrana těchto práv, povoleným prozatímním opatřením poskytnutá, stala se illusorní.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Proti usnesení prvního soudu, kterým bylo odpůrkyni zakázáno zciziti, zatížití nebo zastaviti dům čp. 586 v L. k účelu zachování nájem-

ních práv navrhovatelů a nařízena knihovní poznámka tohoto zákazu, nepodala odpurkyně rekursu a jsou proto vývody dovolacího rekursu, vztahující se k otázce, zda bylo toto prozatímní opatření právem povoleno čili nic, bezpředmětné, neboť v této části jest usnesení prvního soudu právoplatným. Předmětem dovolacího rekursu jest jen otázka, na jakou dobu má býti toto prozatímní opatření povoleno. V této otázce sluší dovolacímu rekursu přisvědčiti. Nájemní práva navrhovatelu, jejichž určení se žalobou domáhají, jsou chráněna zákonem ze dne 27. dubna 1922 čis. 130 sb. z. a n. a nařízením vlády ze dne 25. června 1920 čis. 409 sb. z. a n. Podle § 7 zákona vztahuje se ochrana jeho též na pachtovní smlouvy o provozování živností v najatých místnostech. Navrhovatelé by musili tedy osvědčiti, že odpurkyně (nový majitel domu) bude míti proti nim některý z důvodů výpovědních v § 1 tohoto zák. uvedených, nebo že jest tu důvod §u 3 pro zrušení nájemní smlouvy, nebo že jest se obávat, že v případě povolení výpovědi jim odklad vyklizení povolen nebude, nebo že jest nebezpečí, že oba zákony o ochraně nájemcu nebudou obnoveny. Navrhovatelé nic takového netvrdili a neosvědčili. Není proto důvodu, aby byla odpurkyně na celou tvrzenou dobu nájmu ve volné dispozici se svým majetkem obmezována.

Čís. 2338.

Poukázal-li cizozemský poručenský soud poručníka, by podal o zvýšení výživného žalobu na nemanželského otce, bydlícího v tuzemsku, třebas se tak nestalo formálním usnesením, jež by doručeno byvši i nemanželskému otci nabylo právní moci, nemůže tuzemský procesní soud odmítnouti žalobu z důvodu, že nárok měl býti uplatňován v mimosporném řízení před cizozemským soudem.

(Rozh. ze dne 6. března 1923, R I 186 23.)

Žalovaný nemanželský otec doznal otcovství k žalujícímu dítěti a zavázal se smírem u okresního soudu v Neubau ve Vídni platiti měsíčně 350 K. Usnesením ze dne 16. března 1920 poukázal poručenský soud v Neubau ve Vídni žalobcova poručníka k podání žaloby o zvýšení výživného na otce, bydlícího nyní v Praze. Usnesení to nebylo nemanželskému otci doručeno. O žalobě rozhodl dovolaný pražský okresní soud věcně, o d v o l a c í s o u d zrušil jeho rozsudek i s předchozím řízením a odmítl žalobu, maje vzhledem k tomu, že nebylo zmocňující usnesení doručeno nemanželskému otci, za to, že ve smyslu plenárního usnesení ze dne 27. října 1920 čis. pres. 1019/20 jest pořad práva nepřipustným, ježto nárok měl býti uplatňován v řízení nesporném.

N e j v y š š í s o u d zrušil usnesení odvolacího soudu a uložil mu, by, nepřihlížeje k zrušovacímu důvodu, znovu rozhodl o odvolání.

D ů v o d y:

Jest sice pravda, že usnesení poručenského soudu, okresního soudu v Neubau ve Vídni, ze dne 16. března 1920, jímž byl poručník zmocněn,